

לגיון

שלוש ערמות של בגדים מקופלים. חגורה בצבע ירוק זית.
נעלי בית. שני קלסרים מפוספסים.

"מה זה?" עדינה תופסת בקצות האצבעות בד קטיפתי
שממלא שליש מזוודה. "הבאת שמיכה? באמת חשבת שאין
בבית שלנו שמיכות?" היא חופנת את הבד הרך בשתי ידיה,
מקרבת אליו את אפה. "אי אפשר להתבלבל בריח של הבית
שלכם, שולי. איך הצלחת לסחוב אותו איתך עד לכאן?"

בתנועה חדה תולשת שולי את השמיכה מידיה של עדינה
וטומנת בה את פניה. לעדינה נדמה שהכתפיים שלה רוטטות.
לא. זה לא יכול להיות. מאז שהיו קטנות ממש הייתה שולי
מומחית בלנשוך חזק את השפתיים, למצמץ בכל הכוח
בעיניים ולחנוק את הבכי בפנים.

שולי אף פעם לא בוכה.

היא כן.

”שולי?” הפה של עדינה יבש כל כך. מה היא אמורה לומר לאחיינית הנהדרת שלה שרוכנת עכשיו ליד המזוודה ומתייפחת?

”מה קרה?” היא בוחרת בשתי מילים לא באמת מחייבות. תרצה, תספר. לא תרצה, תשתוק.

”שום דבר לא קרה”. שולי שולפת פנים מוכתמות ממסתרי השמיכה שלה. ”באמת שום דבר. זה הרי נורמלי ביותר שנערות בנות חמש עשרה וחצי עוזבות את הבית ובאות לגור אצל סבא וסבתא שלהן. זה קורה כמעט כל יום, ובאמת שלא צריך לבכות. לא בגלל זה.”

התנועות שלה מדודות כשהיא ממלאת את המדף בחפצים: קלמר, מילון אנגלי-עברי, כלי שקוף ובו קבוצת עפרונות פשוטים, מחודדים.

”עפרונות?” עדינה מצחקקת. ”מי כותב היום בעפרונות כאלו?” שולי אוחזת עיפרון צהבהב בין שתי אצבעות. בודקת את חודו בעזרת כרית אצבע נוספת. ”חד”, היא אומרת. ומיד - ”אי!” החוד נשבר ומסמן טיפת דם זעירה במרכז האצבע. סוף סוף יש סיבה אמיתית לדמעות לבוא.

”אז הסתדרת?” אבא של שולי עומד בפתח החדר, עיניו רואות הכל: את ערמות הבגדים שעל המיטה, את כתמי הדמעות על לחייה של בכורתו. אולי יצליח להבחין גם בשקט הבלתי טבעי שממלא את החדר מקיר לקיר.

"כן, אבא". שולי דוחסת את השמיכה חזרה אל המזוודה, משחילה קולב דקיק ומחליקה על קמטיה של שמלה משובצת. "בעזרת ה' יהיה בסדר".

"יהיה בסדר", אבא שלה מסכים איתה חלקית, "ועכשיו גם בסדר?"

שולי חוזרת להיות שולי. מצמידה שפתיים. חונקת דמעות. "מצוין, אבא". היא מצליחה אפילו לחייך. "אין כמו בבית של סבא וסבתא".

הוא לא נכנע לקלילות שבקולה. "את יודעת, שולי. אם את מתחרטת - את תמיד יכולה לחזור. כולנו נחכה לך מאוד. ובינתיים", אצבעו מונפת באיום מחויך לכיוונה של עדינה, "אני ממנה אותך לשמור עליה. בסדר, אחות? אנחנו נרצה שתחזירו לנו אותה במצב מצוין, בדיוק כמו שקיבלתם אותה".

"איפה אני אמורה לישון?" שולי מפריחה שאלה לחלל. לא מייעדת אותה לשום כתובת.

לעדינה אין ברירה. היא מוכרחה לקלוט את המילים, להנפיק תשובה זהירה. "מה זאת אומרת איפה? כמובן שכאן, בחדר שלי, כלומר... בחדר שלנו".

"אני-לא-רוצה", יורה שולי שלישיית מילים דבוקות זו בזו. "אני-אישן-בחדר-השני".

"את - מה?"

"חבל שנצטופף", מושכת שולי בכתפיה. היא אדישה או שרק עושה את עצמה?

”כבר סידרת את כל הדברים שלך כאן!” עדינה כמעט נחנקת. שולי פותחת את רוכסן המזוודה בתנועה חלקה. ”זו לא בעיה. אני יכולה להעביר. יש ארון ומיטה גם בחדר השני, לא?”

יהיה בסדר. עדינה ממלאת את הריאות באוויר ונושפת אותו החוצה לאט. ברור שיהיה בסדר. שולי היא אחיינית נהדרת וזה חלום נפלא שמתגשם, לגור איתה באותו בית. זה טבעי שהיא מעט נרגשת והרבה חוששת. עוד יום-יומיים היא תתרגל ויהיה בסדר. אין ספק בכלל.

דלתות הארון הגדול נותרו פתוחות למחצה, מגלות לעין כל את שני המדפים הריקים, אלו שהועמסו לשעה קלה בחפציה של שולי ורוקנו בבת אחת. ”שתינו צריכות פרטיות”, נידבה שולי עוד שלוש מילים מסכנות לפני שגררה את המזוודה החוצה מהחדר של עדינה.

פרטיות. עדינה מגלגלת את המילה על הלשון. טועמת בה עלבון ודחייה. יכלה להישאר בביתה שביישוב, אם כל כך חשובה לה הפרטיות הקדושה שלה. בסדר גמור. עדינה היא לא אחת שצריכה שיסבירו לה פעמיים. היא מבינה היטב גם בפעם הראשונה. גם היא תדע לשרטט קו גבול בלתי נראה ולהישמר שלא לעבור אותו. לשולי אין בלעדיות על הפרטיות במשפחה שלהם.

אבל עשרים דקות אחר כך, כששולי פורצת את מחסום הפרטיות ויוצאת מן החדר החוצה, שופעת סיפורים והתעניינות, מתמוססות כל ההחלטות המוצקות של עדינה. יחד הן פותחות את הדלת לטובי ושני ילדיה המתוקים, יחד הן מתפעלות מהשיער של בן השנתיים שארך כל כך ומהשן

החדשה של הקטנה. יחד הן מתכננות לרקוח מרקחות לארוחת ערב חגיגית שתפתיע את סבתא כשתחזור מהקורס. "ארוחת ערב חגיגית זה רעיון מצוין", טובי מכתילה את התיק. "שרגי אוהב חביתה וירקות וציבי תכרסם קצת לחם. בסדר? או שאולי עדיף בקבוק. תסתדרנה איתם, נכון?"

"ברור", מקפצה שולי את התינוקת ונהנית כשהצחוק המתגלגל חושף את השן הקטנטנה. "בוא, שרגי. נחפש את המגנטים של סבתא".

"מה זאת אומרת?" עדינה מפנה גב. מכווצת מצח. "את - רק באת ואת הולכת?"

"שולי תעזור לך איתם. תראי איך הם מסתדרים מצוין ביחד!" טובי כבר לוחצת על ידיה הדלת. "יש לי אספת מורות דחופה. סיפור של שעתיים. לא יותר".

"אספת מורות שלישית בתוך שבועיים!" לוחשת עדינה, נזהרת ששולי לא תשמע. "אפשר לחשוב שכל בית הספר הזה עומד על המורה טובי! שלוש שעות של ריכוז חברתי במילוי מקום... מי שישמע".

אף אחד לא שומע, מלבד הדלת שנטרקת מול לחייה הסמוקות של עדינה.